

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego, który został ujawniony podczas rozprawy głównej, ujawniono następujący stan faktyczny:

A. B. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w V Wydziale Karnym z dnia 08 grudnia 2010 roku, sygnatura akt V K 858/10 za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 30 czerwca 2010 roku, gdzie orzeczono wobec skazanego karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Orzeczono także przepadek dowodów rzeczowych i zobowiązano skazanego do uiszczenia kosztów sądowych. Wskutek złożenia apelacji przez stronę postępowania wyrok stał się prawomocny z dniem 04 maja 2011 r. na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy sygn. akt X Ka 217/11.

Skazany wykonał karę grzywny w całości z dniem 06 sierpnia 2012 r.

2. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w III Wydziale Karnym z dnia 05 grudnia 2011 roku, sygnatura akt III K 827/11 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 29 lipca 2011 roku, za który została wymierzona skazanemu kara 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Orzeczono nadto przepadek dowodów rzeczowych i zasądzono wobec skazanego obowiązek uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 18 stycznia 2012 r.

Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 04 marca 2015 r. sygn. akt III Ko 85/15 orzeczono wobec skazanego w zamian za karę ograniczenia wolności karę zastępczą pozbawienia wolności w wymiarze 140 (stu czterdziestu) dni, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Orzeczenie stało się prawomocne z dniem 18 czerwca 2015 r. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy sygn. akt VI Kzw 201/15.

Skazany odbył karę zastępczą pozbawienia wolności w całości w okresie od dnia 03 kwietnia 2016 r. godz. 16.30 do dnia 19 sierpnia 2016 r. godz. 16.30.

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny z dnia 02 lutego 2012 roku, sygnatura akt II K 517/11 za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 10 grudnia 2010 r., za popełnienie którego została wymierzona skazanemu kara 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata. Nadto oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i zwolniono skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy z dnia 21 czerwca 2012 r. sygn. akt X Ka 414/12 zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 12 sierpnia 2015 r. sygn. akt III Ko 1415/15, zarządzono wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności. Postanowienie stało się prawomocne z dniem 10 września 2015 r.

Skazany odbył karę pozbawienia wolności w całości w okresie od dnia 04 marca 2016 r. do dnia 03 kwietnia 2016 r.

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w VIII Wydziale Karnym z dnia 16 października 2012 roku, sygnatura akt VIII K 666/11, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 30 lipca 2010 r. do dnia 03 sierpnia 2010 r., na mocy którego wymierzono skazanemu karę w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia

wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Orzeczono wobec skazanego również obowiązek naprawienia szkody w całości i zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 24 października 2012 r. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 07 października 2015 r. sygn. akt III Ko 1873/15, zarządzono wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności, jednocześnie uznając, że czyn przepisany skazanemu stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny – Odwoławczy z dnia 09 grudnia 2015 r. sygn. akt VI Kzw 892/15 uchylono zaskarżone postanowienie i umorzono postępowanie wykonawcze w przedmiotowej sprawie.

5. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w III Wydziale Karnym z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygnatura akt III K 796/17 za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 13/14 sierpnia 2017 roku, za który została wymierzona skazanemu kara 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30. godzin w stosunku miesięcznym, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Zobowiązano nadto skazanego do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 14 lutego 2018 r. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 14 marca 2019 r. sygn. akt III Ko 2075/18, orzeczono wobec skazanego karę zastępczą pozbawienia wolności w wymiarze 270 (dwustu siedemdziesięciu) dni, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Postanowienie stało się prawomocne z dniem 30 marca 2019 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 25 kwietnia 2019 r. sygn. akt III Ko 781/19 wstrzymano wykonanie wobec skazanego kary zastępczej pozbawienia wolności. Orzeczenie stało się prawomocne z dniem 13 maja 2019 r.

6. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w III Wydziale Karnym z dnia 08 maja 2018 roku, sygnatura akt III K 84/18 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 7 października 2017 r. do dnia 22 października 2017 roku, za który została wymierzona skazanemu kara 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30. godzin w stosunku miesięcznym, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Orzeczono także solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem i zasądzono od skazanego obowiązek uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 03 sierpnia 2018 r.

Skazany wykonał dotychczas łącznie 150. godzin prac na cele społeczne z orzeczonych w tej sprawie 300. godzin prac na cele społeczne.

7. Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny z dnia 22 lutego 2019 roku, sygnatura akt II K 537/18 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 listopada 2017 r., za popełnienie którego została wymierzona skazanemu kara 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Wobec skazanego nałożono także obowiązek solidarnego naprawienia szkody oraz zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 02 marca 2019 r.

Skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 02 maja 2021 r. do dnia 26 lutego 2022 r.

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w III Wydziale Karnym z dnia 20 marca 2019 roku, sygnatura akt III K 361/18 za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniach 26-27 sierpnia 2017 roku, za który została wymierzona skazanemu kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Orzeczono także solidarnie obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i zobowiązano skazanego do uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 28 marca 2019 r.

Skazany aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 04 maja 2019 r. do dnia 02 maja 2021 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: pisma z ZK w Ż. (k. 1-4), opinii o skazanym (k. 13-16v), opinii o stanie zdrowia (k. 17-18), karty karnej (k. 19-22), informacji o wysokości dochodów (k. 44), opinii o skazanym (k. 49-55), opinii o stanie zdrowia (k. 59-60), karty karnej (k. 61-64), akt sprawy V K 858/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy

- Śródmieścia w Warszawie (k. 109, 141), akt sprawy III K 827/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. (k. 39, 163), akt sprawy II K 517/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie (k. 138-139, 191), akt sprawy VIII K 666/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. (k. 180-182), akta sprawy III Ko 1873/15 tut. Sądu), akt sprawy III K 796/17 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. (k. 102-103, 175-177, 188-189), akt sprawy III K 84/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. (k. 97-99, akta sprawy II Wo 488/18), akt sprawy II K 537/18 Sądu Rejonowego w Legionowie (k. 127), akt sprawy III K 367/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. (k. 625-627).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy k.k. oraz niektórych innych ustaw przepisów rozdziału IX k.k. „zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (czyli przed 01.07.2015r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy - taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdzie niektóre skazania jednostkowe objęte niniejszym wyrokiem zapadły pod rządami obecnie obowiązujących przepisów. Zatem Sąd orzekł w niniejszej sprawie na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 01.07.2015r. (biorąc pod uwagę tzw. Ustawy pośrednie) tj. również w czasie popełnienia czynów przypisanych w sprawach o sygn. akt V K 858/10, III K 827/11, II K 517/11 i VIII K 666/11, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. dokonano analizy, czy poprzedni stan prawny nie jest dla skazanego korzystniejszy i w ocenie Sądu nie jest. Nadto brak jest nawet teoretycznie możliwości wydania wyroku łącznego częściowo o stare, a częściowo o nowe przepisy. Podzielić w tym zakresie należy pogląd SN wyrażony w wyroku z dnia 17 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. II KK 351/16, iż w zakresie właściwego stosowania przepisu art. 4 § 1 k.k. sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo jedną z nich - tę która in concreto jest względniejsza dla sprawcy. Czyny w sprawach o sygn. akt III K 796/17, III K 84/18, II K 537/18 i III K 361/18 zostały popełnione pod rządami nowej ustawy, co również wyklucza możliwość stosowania poprzednio obowiązujących przepisów. Wypada w tym miejscu zaznaczyć, iż zasadą jest stosowanie ustawy karnej obowiązującej w dacie orzekania. W przypadku skazanego nie zachodziła też sytuacja określona w art. 85 § 3 k.k. Podzielić należy pogląd prawny Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wyrażony w orzeczeniu II AKa 177/16 w dniu 08.12.2016 r., iż nie jest możliwe orzeczenie dwóch kar łącznych pozbawienia wolności dotyczących przestępstw pozostających ze sobą w jednym i tym samym realnym zbiegu, a mianowicie jednej opartej na przepisach o karze łącznej obowiązujących do 1 lipca 2015 r. i następnie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadach obowiązujących po 1 lipca 2015 r.

Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy A. B. po dniu 01 lipca 2015 r. został skazany czterema prawomocnymi wyrokami, opisanymi w punktach 5-8, tj. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 12 grudnia 2017 roku sygn. III K 796/17 (pkt 5.), nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi –Północ w W. z dnia 08 maja 2018 roku sygn. III K 84/18 (pkt 6.), Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 22 lutego 2019 roku sygn. II K 537/18 (pkt 7.) oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 20 marca 2019 roku sygn. III K 361/18 (pkt 8.). W tym stanie rzeczy dopuszczalnym było wydanie wyroku łącznego w oparciu o przepisy art. 85 i kolejne kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Stosownie do art. 85 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

W myśl art. 85 § 2 k.k., podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub też kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Zgodnie z art. 85 § 3 k.k., jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Aktualnie podstawą wymiaru kary łącznej może być wymierzenie za dwa lub więcej przestępstw kar tego samego rodzaju lub innych - podlegających łączeniu, z tym jednak zastrzeżeniem, że kary te podlegają wykonaniu w całości lub w części (tj. nie zostały wykonane). Powyższe oznacza, że kara łączna może być wymierzona wówczas, gdy przed wydaniem orzeczenia o karze łącznej nie zostały wykonane - w całości lub części - kary wcześniej orzeczone, w tym także kary łączne, a kary te są tego samego rodzaju albo podlegają łączeniu.

W myśl zaś art. 86 § 1 k.k., Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji) do ich sumy (zasada kumulacji).

Analizując zatem przesłanki warunkujące możliwość połączenia kar orzeczonych we wskazanych wyżej wyrokach i orzeczenia kary łącznej wobec A. B. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zachodziły warunki formalne do orzeczenia kary łącznej odnośnie kary pozbawienia wolności, opisanych w punktach 7 i 8 wyroku, (wymierzonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 22 lutego 2019 roku w sprawie o sygn. II K 537/18, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 20 marca 2019 roku w sprawie o sygn. III K 361/18) oraz kary ograniczenia wolności, opisanych w punktach 5 i 6 (wymierzonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 12 grudnia 2017 roku w sprawie o sygn. III K 796/17, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 08 maja 2018 roku w sprawie o sygn. III K 84/18).

Wskazać należy, iż wobec A. B. jest obecnie wykonywana - od 04 maja 2019 roku - kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. o sygn. III K 361/18, opisana w punkcie 8., której koniec terminu wykonania obliczono na dzień 02 maja 2021 r. W dalszej kolejności wobec A. B. ma być wprowadzona do wykonania kara 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie o sygn. II K 537/18, opisana w punkcie 7., tj. w okresie od 02 maja 2021 r. do 26 lutego 2022 r. Żadna z tych kar nie została jeszcze w całości wykonana.

Stosownie do art. 87 § 1 k.k., Sąd połączył skazanemu A. B. w karę łączną – oprócz kary pozbawienia wolności, również kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach o sygn. III K 796/17 i III K 84/18, które zostały opisane w punktach 5. i 6. komparacji wyroku. Przy łączeniu kary ograniczenia wolności z karami pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę, że skazany w sprawie o sygn. akt III K 796/17 nie wykonał kary ograniczenia wolności, choćby częściowo, pomimo tego, że miał obiektywną możliwość jej wykonania. W sprawie o sygn. akt III K 84/18 Sąd uwzględnił, iż skazany regularnie, zgodnie z treścią wyroku, wykonał 150. godzin prac społecznych z orzeczonych 300. godzin prac społecznych, przy czym nie wykonał wymierzonej kary ograniczenia wolności w całości z uwagi na osadzenie w jednostce penitencjarnej. Podejmując takiej treści decyzję merytoryczną Sąd wziął także pod uwagę, że kary orzeczone w sprawach o sygn. akt III K 796/17 i III K 84/18 nie składały się tylko i wyłącznie z wykonywania pracy na cele społeczne, lecz także z orzeczonych obowiązków naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w sprawie. Nadmienić należy, iż w sprawie o sygn. akt III K 84/18 skazany A. B. nie wykonał orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, co wynika z analizy akt Wo 488/18 i ta okoliczność spowodowała objęcie tego skazania węzłem kary łącznej. Jednakże z uwagi na fakt, że skazany wykonywał w tej sprawie prace na cele społeczne zgodnie z przyjętym harmonogramem Sąd zastosował w tej sprawie względem skazanego zasadę absorpcji.

Biorąc zatem pod uwagę kary wymierzone w wyżej wskazanych wyrokach, dolną granicą kary łącznej stanowiła kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności - jako kara najsurowsza, natomiast górną jej granicą – kara 4 (czterech) lat pozbawienia wolności (suma kar). Sąd połączył wymierzone i niewykonane dotychczas kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności, i stosując zasady z art. 86 § 1 k.k., i art. 87 § 1 k.k., wymierzył A. B. karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a zatem karę zbliżoną do górnej granicy kary łącznej.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę asperacji, tj. wybrał metodę pomiędzy zasadą kumulacji i zasadą absorpcji. W ocenie Sądu, zastosowanie wobec skazanego A. B. zasady kumulacji lub zasady absorpcji byłoby nieuzasadnione ze względu na negatywny czynnik prognostyczny, na który składała się przede wszystkim wielokrotna karalność. Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kumulacja kar na zasadzie sumowania również powinna być rzadkością, gdyż z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne. W realiach niniejszej sprawy za zastosowaniem zasady asperacji przemawiał nie tylko sposób i charakter popełnianych przestępstw, ale także ich liczba oraz motywy, jakimi przy ich popełnianiu kierował się skazany. Pamiętać należy, że zastosowanie absorpcji jest wyjątkowe i może mieć miejsce tylko wtedy, gdy związek podmiotowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, iż upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku zbiegu pomijalnego lub ciągu przestępstw i nie ma potrzeby podwyższania prognozy represji karnej.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie brak jest takich okoliczności, które uzasadniałyby orzeczenie wobec skazanego kary łącznej z zastosowaniem zasady zarówno pełnej absorpcji jak i pełnej kumulacji. W orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji jak i zasady pełnej kumulacji, to obie te zasady są rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane jedynie wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975r., Rw 628/75).

Zastosowanie zasady absorpcji nie było możliwe także z uwagi na dotychczasowy sposób życia skazanego. Podkreślenia wymaga, że skazany był wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa stypizowane ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii oraz występki skierowane przeciwko mieniu. Przestępstwa te charakteryzują się znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Fakt wielokrotnej powtarzalności podejmowanych przez skazanego zachowań przestępczych świadczył o utrwalonej u skazanego tendencji do wchodzenia w konflikt z prawem. Podkreślić należy, iż za przypisane skazanemu przestępstwa raz wymierzono mu karę grzywny (V K 858/10), trzykrotnie wymierzono mu karę ograniczenia wolności (III K 827/11, III K 796/17, III K 84/18) oraz dwa razy wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania (II K 517/11, VIII K 666/11), a ich wykonanie zostało następnie skazanemu zarządzone z uwagi na naruszanie przez niego porządku prawnego, przy czym czyn popełniony w sprawie o sygn. akt VIII K 666/11 uznano za wykroczenie. Nadto A. B. był dwukrotnie skazany na bezwzględne kary pozbawienia wolności (II K 537/18, III K 361/18). Zdaniem Sądu, powyższe świadczy o braku rzeczywistej refleksji skazanego nad własnym postępowaniem, pomimo bowiem uprzednich skazań, skazany w dalszym ciągu wchodził w konflikt z prawem, dopuszczając się kolejnych przestępstw. Należy zauważyć, iż sądy orzekające w poszczególnych sprawach, dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Natomiast Sąd obecnie orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w sprawach prawomocnie zakończonych. Wskazane wyżej okoliczności, dotyczące trybu życia skazanego, świadczyły o niepoprawności zachowania skazanego, a w konsekwencji przemawiały przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał także na względzie treść opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w W. - B. dotyczącej skazanego A. B.. Z opinii o skazanym wynika, że A. B. jest kawalerem, nie posiada dzieci, nie ma nikogo na utrzymaniu, a przed osadzeniem mieszkał z dziadkami, którzy stanowią dla niego rodzinę zastępczą. Posiada wykształcenie podstawowe, przez rok uczęszczał do technikum, ale go nie ukończył. Przed osadzeniem nigdzie nie pracował na stałe. Jego ostatnim miejscem zatrudnienia był warsztat samochodowy, gdzie był zatrudniony jako mechanik. Nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy. Nie był leczony odwykowo. Od dzieciństwa skazany cierpi na astmę oskrzelową i (...). Wskazano, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest poprawne. Dotychczas nie był karany dyscyplinarnie. Skazany A. B. był kilkakrotnie nagradzany, nie udzielano mu ulg. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Przestrzega porządku i dyscypliny, a wobec przełożonych prezentuje wzorową postawę. W grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo, nie zaobserwowano, aby był inicjatorem lub ofiarą przemocy. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Od 10 czerwca 2019 r. skazany jest zatrudniony na terenie jednostki – aktualnie jako pomoc kuchenna. Ze swoich obowiązków wywiązuje się prawidłowo. Skazany ukończył kurs zawodowy monter stolarki budowlanej w ramach P.. Nauczania nie kontynuuje. Nie korzysta z nagród i przepustek. Kontakt zewnętrzny skazany utrzymuje z babką i kuzynem. Czas wolny skazany spędza na

oglądaniu programów telewizyjnych, czytaniu prasy i rozmowach ze współosadzonymi. Nie uczestniczy w zajęciach kulturalno – oświatowych, organizowanych poza jednostką penitencjarną. Karę odbywa w systemie zwykłym. Wobec popełnionych przestępstw skazany deklaruje krytyczną postawę. Reasumując, zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej uznano za poprawne.

Na korzyść skazanego przemawiało przede wszystkim jego poprawne zachowanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności. Sąd wziął pod uwagę, iż w przypadku skazanego resocjalizacja przynosi skutek, ale jeszcze nie maksymalny, jako że opinia z jednostki penitencjarnej, w której skazany aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności, wskazuje, że zachowanie skazanego jest jedynie poprawne. Należy również kategorycznie podkreślić, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Wymienione wyżej okoliczności legły u podstaw uznania, że orzeczona wobec skazanego kara łączna 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności jest jedynie słuszną i adekwatną, a jednocześnie będzie odpowiednio dolegliwa i odczuwalna dla skazanego oraz spełni cel w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Analiza dotychczasowego zachowania skazanego A. B., który był uprzednio wielokrotnie karany, nie pozostawiała wątpliwości co do tego, że wymierzenie mu łagodniejszej kary łącznej byłoby nieuzasadnione żadnymi względami. W ocenie Sądu kara łączna wymierzona na zasadzie całkowitej absorpcji lub częściowej absorpcji w wymiarze niższym, niż orzeczona, nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył A. B. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności następujące okresy: w sprawie o sygn. akt III K 796/17 - od dnia 13 września 2017 r. godz. 08.30 do dnia 14 września 2017 r. godz. 11.05 (dwa dni), w sprawie o sygn. akt III K 84/18 od godz. 19.00 dnia 11 listopada 2017 r. do godz. 14:20 dnia 13 listopada 2017 r. (dwa dni) oraz karę ograniczenia wolności wykonaną w tej sprawie w wymiarze 5 (pięciu) miesięcy, co przy zastosowaniu art. 87 § 1 k.k., odpowiada karze 2 (dwóch) miesięcy i 15 (piętnastu) dni pozbawienia wolności i w sprawie o sygn. akt III K 361/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. dzień 14 września 2017 r.

W zakresie, w jakim wyroki nie zostały połączone, podlegają one odrębnemu wykonaniu.

W oparciu o art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w pozostałym w zakresie, bowiem inne kary wymierzone skazanemu zostały wykonane, wobec tego nie zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego. O kosztach postępowania w części, w której postępowanie umorzono, Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2) k.p.k., uznając, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego A. B. od zapłaty kosztów sądowych w całości ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa. Sąd uznał, że uiszczenie przez skazanego wydatków, zważywszy na jego sytuację materialną oraz fakt odbywania kary pozbawienia wolności wiązałoby się ze zbyt dużą uciążliwością. W polu widzenia Sądu pozostawał również przepis art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.), zgodnie z którym jeżeli kara łączna została orzeczona wyrokiem łącznym odrębnej opłaty od tej kary nie pobiera się.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.